

# Hoofdstuk 1

Nina - vandaag

Vandaag is net als elke andere dag. Alles loopt op rolletjes. Letterlijk en figuurlijk. Want mijn vertrouwde vrachtwagen ruikt heerlijk naar mijn vanille luchtverfrisser. Mijn favoriete muziek speelt zachtjes op de achtergrond. Dus alles is zoals altijd. Dat probeer ik mezelf de hele tijd wijs te maken. En als ik dat maar blijf denken, dan is dat ook gewoon zo.

Daar op de linkerbaan van de snelweg zie ik een blauwe Volkswagen met erin een paar vrouwenbenen die onder een nette grijze rok uitsteken. Omdat ik zo hoog zit in mijn vrachtwagen kan ik niet zien wat voor gezicht erbij hoort. Zou het een secretaresse zijn? Of zo een 'power vrouw' die zichzelf probeert te bewijzen in het bedrijfsleven? Zij is zeker ook zo'n *zombie*.

Ja ze bestaan écht! Zombies. Maar niet zoals in de films hoor. Ik heb het over gewone mensen die dood zijn van binnen. Mensen die vlak zijn en geen gevoel lijken te hebben, weet je wel? Die zich elke dag laten meevoeren door het leven zonder zelf invloed te willen te hebben. Die de sleur van elke dag accepteren zonder zich af te vragen of er iets beters, leukers zou kunnen zijn. Die elke dag precies hetzelfde doen als de dag ervoor. Dan ben je toch dood van binnen?

Zij is er ook zo een. Wedden? Ze staat waarschijnlijk elke dag in dezelfde file, onderweg naar dezelfde baan, om koffie te drinken met dezelfde collega's, om dan vervolgens om vijf uur weer in de file te staan om thuis te komen. Eten, tv kijken, slapen, opstaan, aankleden, ontbijt, file, werken, file, thuis, slapen en dat dan elke fucking dag. Een avontuurloos, emotieloos bestaan lijkt me dat. Is dat nou leven? En dat tot je 67ste of misschien wel langer. Wat is daar nou leuk aan? Ik zal het nooit begrijpen.

Oké, oké, ik sta nu dan ook in dezelfde file, maar heb er altijd voor gezorgd dat ik geen zombie werd. Dat mijn leven vol avonturen zit. Dat ik elke dag nieuwe mensen ontmoet en dat ik zelf bepaal wat ik wel of niet doe. En dat lukt me altijd. Want ik ben gelukkig zo. Echt waar. En vandaag is dat ook zo. Want vandaag is net als elke andere dag. Maar is dat zo? Ben ik gelukkig? In de afgelopen twee weken zijn er momenten geweest dat ik daaraan getwijfeld heb. Maar ik ben Nina Palermo. Ik twijfel nooit aan mezelf. Als ik een beslissing neem, kom ik daar nooit op terug.

En hier zit ik dan tussen *de zombies*. Het idee past wel bij vandaag. Het is een donkere dag met volle grijze wolken en de eerste regendruppels vallen op mijn voorruit. Maar ik ben geen zombie. Dat ben ik niet. Ik ben het tegenovergestelde van een zombie. Ik ben een non zombie! Ja dat is wat ik ben! En ik twijfel nooit aan mezelf. Echt nooit. Nu ook niet.

De volkswagen rijdt aan me voorbij en nu zet ik mijn richtingaanwijzer aan om ook links te gaan rijden. Als ik op de linkerbaan ben, schrik ik van het luide gepiep van mijn telefoon die door de speakers van mijn vrachtwagen klinkt. Is het al zo laat? O ja dat is waar ook! Het is al tijd is voor mijn dagelijks telefoontje met Tijgertje.

“Hoi Tijgertje. Good morning, this morning. Wat voor roddels heb je vandaag voor me?” vraag ik aan mijn beste vriendin.

“Hoi lief Trucker Girl. Vandaag heb ik geen roddels voor je. Ik wilde even checken of je aan het werk bent en hoe het met je gaat na je ziekte. Voel je je al wat beter? Ben je alweer aan het werk?”

“Het gaat wel wijfie. Ik ben vandaag maar weer aan de slag gegaan.”

“Heb je Gnocchi bij je?” Ze maakt zich zeker zorgen om mij dat ze me vraagt of ik mijn lieve pitbull bij me heb.

“Heeft Donald Trump een comb over? Hij ligt lekker met zijn dikke kop op mijn schoot nu.” Niet Trump natuurlijk. Maar mijn hond.

Of ze het zal begrijpen, dat weet ik niet, maar ik moet het toch aan iemand kwijt. Want ook al wil ik het eigenlijk niet toegeven, ik twijfel dus toch echt wel aan mezelf. Dus besluit ik het haar maar gewoon te vertellen: “Het is eindelijk gebeurd hoor. Denk ik. Ik denk dat ik een *zombie* ben geworden. Precies waar ik altijd zo bang voor ben geweest!”

“Een zombie? Begin je daar nu wéér over? Houd daar nou toch eens een keer over op Girl!” Zij en mijn oma zijn de twee enige mensen op de wereld die weten wat ik bedoel als ik het over zombies heb. Ik hoor de irritatie in haar stem. Ze weet misschien wel wat ik met zombie bedoel, maar ze zal het nooit echt begrijpen.

Snel probeer ik mezelf te verduidelijken: “Want ik voel me niet lekker ... en het is niet de griep of zo. Tenminste, dat is wat de huisarts zegt.” Ik ben van binnen in een zombie veranderd. Voor mezelf besluit ik uiteindelijk toch dat dat het wel moet zijn. Dat denk ik echt. Want als ik niet ziek ben, wat is er dan aan de hand? Waarom vind ik het toch zo moeilijk om mijn draai te vinden? Ik heb mezelf echt moeten dwingen uit bed te komen en weer aan het werk te gaan vandaag. En zo ben ik normaal gesproken niet. Zo ...zwaarmoedig. Net als een zombie dus. Tenminste zo stel ik me voor dat zombies zich voelen. Leeg. De grote krop die in mijn keel zit kost moeite om door te slikken.

Ik wou dat ik de afgelopen twee weken uit mijn geheugen kon wissen. Op Delete klikken of zo. Ibuprofen en Paracetamol zijn normaal gesproken mijn beste vrienden. Maar die werken niet tegen deze pijn. Maar ik ben sterk hoor. Ik ga zeker niet bij de pakken neerzitten. Ik ga geen chocolade

eten of mezelf bezatten. Ik ga niet als een zielig hoopje mens op de bank liggen jankebalken! Zó'n vrouw word ik echt niet.

Maar hoe is het dan zo gekomen dat ik me nu zo voel? Die vraag heb ik nog steeds voor mezelf niet kunnen beantwoorden. Want mijn leven was goed. Alles liep op rolletjes. Hoe is alles in godsnaam zó ontzettend verkeerd gegaan? Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Het antwoord is simpel: Cowboy is gebeurd. Dat is het!

Ik heb er bijna geen woorden voor. Het enige wat ik kan denken is dat dit niet waar kan zijn. Dit kan niet mijn leven zijn nu. Zometeen komen Ralph Inbar of Frans Bauer ergens uit een hoekje springen en blijkt dat ik in een aflevering van Bananasplit zit.

Wil je weten wat er gebeurd is? Dan kun je beter bij het begin beginnen. En het begin, dat was een paar weken geleden.

*Als mijn leven een weg zou zijn, ligt er flink wat olie op.*

